

3. Westybul

Wejźmy głównymi drzwiami do wnętrza teatru.

[dźwięk otwieranych drzwi, kroki]

Znajdujemy się na parterze, a dokładniej w westybulu, czyli obszernym, reprezentacyjnym holu. Ma on prawie 17 metrów długości i 13 metrów szerokości. Projekt westybulu Teatru im. Juliusza Słowackiego wzorowany był na holu Opery Wiedeńskiej, którą Zawiejski odwiedzał w czasie studiów. Utrzymany jest w stylu klasycystycznym, z elementami neobaroku oraz ornamentyką secesyjną. Oznacza to, że znajdujemy tu wiele nawiązań do sztuki antycznej, ale też bogate, złożone elementy dekoracyjne oraz płynne, faliste linie i zdobienia z motywami roślinnymi.

Po prawej i lewej stronie pomieszczenie zdobią po trzy łukowe przejścia z białym ozdobnym obramowaniem. Prowadzą one na boczne klatki schodowe. Dodatkowo, po lewej stronie, mieści się przejście do łóż parteru. Podłogę pokrywają ozdobne kafelki w błękitne wzory.

Kilka kroków przed nami znajdują się cztery stopnie prowadzące do drugiej części westybulu, czyli na reprezentacyjne schody rozgałęziające się w dwie strony i prowadzące na pierwsze piętro. Wchodząc po nich, mijamy dwa filary podtrzymywane w górnych częściach przez kariatydy, czyli rzeźby kobiet i mężczyzn, przytrzymujące strop zgiętymi, ułożonymi za głową rękami. Ich torsy są nagie, a twarze uśmiechnięte, jak gdyby witały widzów wchodzących w progi teatru.

Audiodeskrypcja: Anita Fidyka, Fundacja Siódmy Zmysł. Konsultacja merytoryczna: Diana Poskuta. Czytał Andrzej Grabowski – aktor Teatru Słowackiego.